

A Fővárosi Ítéltábla a Zamecsnik, Pósfai és Társai Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt felperesnek a dr. Kalcsó Bettina Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt alperes ellen 12.748.635 forint és járulékai megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2016. április 26-án kelt 8.G.40.101/2013/67. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán - nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 300.000 (háromszázezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint a felperes a cégnyilvántartásba 1997. január 2. napjától bejegyzett gazdasági társaság élelmiszer, ital, dohányáru ügynöki nagykereskedelem főtevékenységgel, korábbi elnevezése a Kft. volt. Alperes kiskereskedelmi egyéni vállalkozó. Az Kft. „f.a.” a cégnyilvántartásba 1998. január 13-tól bejegyzett gazdasági társaság volt, melyet 2010. május 17. napján felszámolási eljárása befejezése után a Cégbíróság törölt a cégjegyzékből. A Kft. tagja volt valamint az Kft. A Kft. ügyvezetője volt a felszámolás elrendeléséig. Az Kft. a cégnyilvántartásba 1997. november 26-tól bejegyzett gazdasági társaság volt, melyet a Cégbíróság 2006. április 24-én törölt a cégjegyzékből. A Kft. tagja volt és az alperes. A Kft. ügyvezetője az alperes volt.

1999. október 26-án az Kft. mint megbízó és a Kft. mint megbízott között képviseleti megbízási keretszerződés jött létre rögzítve, hogy a megbízó székhelye A szerződés 2. pontja szerint a megbízó megbízza, megbízott pedig vállalja, hogy a megbízó helyett annak javára és számlájára szállítási szerződéseket köt, ezek előkészítésével kapcsolatos kereskedelmi, szervezési és jogi feladatokat végez. A szerződés 4. pontja szerint a megbízott a szerződéseket a saját nevében köti, a képviseleti jogkörben az ügyvezetője jár el. A szerződésben a megbízó mint megrendelő szerepel, az általa megadott rendeltetési hely pedig, ha csak a felek másként nem rendelkeznek, a szállítási szerződések teljesítésének helye. Az áru árát, megrendelésének és visszaigazolásának módját, szállításának helyét, mennyiségét, minőségi átvételének, valamint a reklamációs igényérvényesítés szabályait, továbbá a fizetési és forgalmi visszatérítés feltételeit a szállítási szerződés tartalmazza. Ugyanezen a napon hasonló szerződés jött létre az Kft. mint megbízó és a Kft. között rögzítve, hogy a megbízó székhelye 1998. október 13-án az alperes mint megbízó és a Kft. között hasonló szerződés jött létre rögzítve, hogy a megbízó székhelye 2004. október 14. napján felperes mint jogosult, továbbá..... mint kezesek és mint kezes és haszonélvező között készfizető kezességvállalási és vételi jog engedélyezési szerződés is létre jött.

Alperes működtette a az Kft. a Budapest, élelmiszerüzletet. AzKft., valamint az alperes által működtetett üzletek különböző bolti pecséteteket használtak, az üzletek csak olyan árut vettek át a szállítólevelek alapján, melyet az adott bolt, élelmiszerüzlet rendelt meg. A felperes 2004. augusztus 5. és 2005. január 20. között különböző időpontokban árut szállított azKft. üzletébe, a szállításokat a Kft. pecsétjével igazolta, a felperes a kiszállításokról számlákat állított ki, vevőként az alperest feltüntetve. A leszállított áruk azKft. üzletébe kerültek. Az alperes ezeket az árut nem rendelte meg, alperes és felperes között ezen árukra nézve nem jöttek létre szállítási szerződések, és alperes nem utasította a felperest, hogy az árut az Kft. részére szállítsa le. Alperes a felperessel kötött képviseleti megbízási keretszerződés teljesítése során nem esett késedelembe és nem vállalt kötelezettséget nyilatkozat megtételére.

A felperes 2008. június 5. és június 6. napján árut szállított az alperes üzletébe, azok átvételét alperes egyéni vállalkozói pecsétjével igazolta. A 325.263, illetve 492.715 forint összegű számlákat felperes alperes részére állította ki.

A felperes 2009. február 17-én 34/2009. iktatószámú levelével fizetési felszólítást küldött alperesnek 2009. február 17. napjáig lejárt 35 db számla kiegyenlítésére felszólítva, összesen 14.038.021 forint értékben. Mellékletként egyenlegközlőt csatolt, melyben a kifizetetlen számlák sorszáma, a tartozások összege is feltüntetésre került. A felszólító levelet 2009. február 23-án alperes átvette.

A felperes módosított kereseti kérelmében 12.748.635 forint tőke és ennek késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni alperest, a késedelmi kamat kezdő időpontjaként a számlák esedékességét megjelölve. Kereseti kérelme jogalapjaként az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 198. § (1) bekezdését, a régi Ptk. 379. § (1) bekezdését jelölte meg. Másodlagosan kérte, hogy alperes átvételt igazoló nyilatkozatát a bíróság a per tárgyává tett számlák alapját képező szállítóleveleken pótolja, kötelezze alperest 12.748.635 forint tőke és ennek kamatai megfizetésére. Hivatkozott a régi Ptk. 302. § a) pontjára és 395. §-ára, az 1999. október 13-ai képviseleti megbízási szerződésre, arra, alperes működtette társaságainak boltjait. Előfordult, hogy saját nevében és számlájára vásárolt árut valamelyik társaság boltjába vásárolta, s az árut ott vették át annak pecsétjével. A perbeli szállítóleveleken szereplő árut alperes rendelte meg. Az árut alperes részére a üzletbe szállította, majd annak lerakodása nélkül az alperes átvette és úgy rendelkezett, hogy azt a Kft. által üzemeltetett üzletbe szállítsák. Alperes 2009. augusztus 31-ig 21.789.191 forint tartozást halmozott fel, ebből 14.026.695 forint szállítási szerződésből eredő vételártartozás, 6.896.496 forint késedelmi kamat és 906.000 forint igényérvényesítési költség. Az össztartozásból 9.000.000 forint a per megindítása előtt beszámítással kiegyenlítésre került. A beszámítással rendezett követelésnek voltak olyan tételei, melyeknél nem az alperes vette át az árut, hanem az Kft., ennek ellenére alperes nem támasztott kifogást az elszámolás ellen, alperesi megrendelés alapján alperes érdekkörébe tartozó Kft.-k felé teljesített. Amennyiben alperes a számlák után adólevonással vagy visszaigényléssel élt, azokat befogadta, lekönyvelte, ez esetben feltételezhető, hogy ezek valós teljesítésen alapulnak. Hivatkozott az 1995. évi CXVII. törvény 10. § (1) bekezdésére, arra, a számlakibocsátást alperes nem kifogásolta. Másodlagos keresete körében előadta, kizárólag alperessel állt szerződéses kapcsolatban, a szerződés 8. pontját alperes nem teljesítette, nem fogadta el a felperesi teljesítést, nem írta alá a szállítóleveleket.

Alperes a kereset elutasítását kérte, utalva arra, ő egyéni vállalkozó, az Kft. és az Kft. egymástól eltérő jogalanyiságú jogi személyek, tartozásaikért mindegyik külön-külön tartozik helytállni. Ő csak az Kft. nevében vállalhatott kötelezettséget, ennek volt ügyvezetője. A

felperesi előadást vitatta azzal, hogy ő nem rendelte meg a felperes által követelt árut, nem is vette át és nem rendelkezett az áruval akként, hogy azt az Kft.-nek szállítsa felperes. A boltok elkülönültek egymástól, életszerűtlen volt felperes előadása. Az Kft.-nek egyébként nemcsak a úton, hanem a úton is volt üzlete, ugyanakkor alperesnek a úton volt. A szállítóleveleken található pecsétek, aláírások nem alperestől származtak, az üzletek közt átszállítások nem voltak. A felperesi számlákat nem kapta meg, így azokat nem vitathatta. A számlákat felperes helytelenül állította ki, nem a perbeli, hanem hasonló számlák képezték a korábbi beszámítás alapját. Kérte a másodlagos kereset elutasítását is. Alaptalan azon felperesi előadás, hogy nem fogadta volna el felperes szerződészerű teljesítését. A megrendeléseket az Kft. küldte és ő vette át az árut. Hivatkozott arra, a felperes az állításait nem bizonyította, a fizetési kötelezettség azt terheli, aki az árut átvette.

Az elsőfokú bíróság a 2012. február 27-én kelt 3.G.40.215/2010/32. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek 608.713 forint tőkét és ezen összeg 2008. július 14-től járó kamatait, ezt meghaladóan a keresetet elutasította, a keresetnek alperesi elismerés erejéig helyt adva.

A Fővárosi Ítéltábla a 16.Gf.40.494/2012/4. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította. A felperes másodfokú perköltségét 971.200 forint fellebbezési illetékben, 200.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjban, alperesét 200.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjban állapította meg.

Az elsőfokú bíróság az eljárás során hallgatta meg tanúként, illetve foganatosította alperes személyes meghallgatását, a 2016. április 26-án kelt 8.G.40.101/2013/67. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg alperesnek 981.369 forint perköltséget. (A felek 3.G.40.101/2013/3. szám alatt két számla ellenértéke, 608.713 forint tekintetében részegyezséget kötöttek.)

Az elsőfokú bíróság a régi Ptk. 198. és 379. §-ai felhívása után rögzítette, hogy felperes bizonyította, külön-külön képviseleti megbízási szerződést kötött az alperessel, az Kft.-vel és az Kft.-vel. A felperes és az Kft. közti szerződéses kapcsolatot nemcsak az aláírt szerződés támasztja alá, hanem a szállítólevelek is, melyeken az Kft. mint vevő szerepel. A szerződés létrejöttét alátámasztja a 2004. október 14. napján kelt készfizető kezességvállalási szerződés 1. pontja is. Megalapozatlan az a felperesi hivatkozás, hogy csak az alperessel állt szerződéses jogviszonyban. Az elsőfokú bíróság a Pp. 164. § és 206. §-a felhívása után utalt azon felperes felé adott tájékoztatásra, mely szerint neki kellett volna bizonyítania, hogy a szállítóleveleken található pecséttel, aláírással szemben a számlákon és szállítóleveleken szereplő árut nem a szállítólevélén szereplő címre, hanem alperes vállalkozásába szállította. Bizonyítania kellett volna, hogy alperes rendelte meg az árukat és az ő rendelkezése szerint szállította le. Felperes azonban mindezt bizonyítani nem tudta. Két számla esetében bizonyított, hogy volt az alperes részéről árurendelés, melyet felperes az alperes úti üzletébe szállított le, s melyet alperes átvett. Ezen számlák kapcsán felek közt vita nem volt, e körben a peres felek közt részegyezség is létrejött. A per alapját képező összes többi szállítólevélén azonban nem alperes bélyegzőlenyomata, hanem az Kft. bélyegzőlenyomata szerepelt, s bár egyes szállítóleveleken kézzel írt feljegyzések is találhatók a úti üzletbe történő szállításra utalóan, de felperes nem tudta előadni, hogy e feljegyzéseket ki és milyen módon készítette. A szállítóleveleken vevőként alperes üzlete került megjelölésre, a pecsétlenyomatok alapján a felperes az árut az Kft.-nek szállította le és az a alatti üzletbe került. A meghallgatott tanúvallomása és tanúvallomása egyező volt a tekintetben, a boltok csak olyan árut vettek át, melyet az adott

bolt rendelt. A úti üzlet és a úti üzlet között áruátszállítás nem volt. Alperesi bolt csak a úti pecséttel rendelkezett, a úti bolt pecsétjével nem. Azon körülmény, hogy alperes nevére lettek kiállítva a számlák, még nem bizonyítja, hogy a felperes alperes megrendelésére alperes részére szállította le az árut, még akkor sem, ha a számlák esetleg alperesnél lekönyvelésre is kerültek., akik alperes és az Kft. könyvelését is végezték, azt tudták alátámasztani, hogy érkeztek számlák felperestől a cégekhez, és azokat a számlán levő vevő nevére könyvelték le. A könyvelőnek a számlát a vevő részére kellett lekönyvelni, nem kellett a számlához csatolt szállítóleveleket ellenőrizni. az Kft. volt felszámolója és- aki az Kft. iratait őrzi a felszámolás után - sem tudta alátámasztani, hogy a számlák azKft. könyvelésében, iratai közt lennének. Alperes pedig arra hivatkozott, egyéni vállalkozása könyvelési iratai eláztak, azokat nem tudta becsatolni. A NAV tájékoztatása szerint az Kft.-nél 2004. augusztus 13. és 2007. december 31. közötti időszakban adó visszaigénylés nem történt. A számlák lekönyvelésével kapcsolatosan ellenőrzést nem folytattak. Az elsőfokú bíróság utalt arra, amennyiben a számlák alperes könyvelésében fellelhetőek is lettek volna, ez sem bizonyítaná alperes megrendelését és az áru átvételét. Nem bizonyítja az áru alperesi megrendelését és átvételét a felszólító levél sem, illetve a 2003. márciusi alperesi pénztárbefizetés sem, melynek alapja alperes részére kiállított számla, illetve az ennek alapját képező leszállított, átvett áru Kft. részére történő leszállítása. Az elsőfokú bíróság utalt a korábbi 16.Gf.40.949/2012/4. számú végzésre, illetve ezzel kapcsolatos felhívására. A felperes a felhívásra akként nyilatkozott, hogy a beszámítás alapját képező elszámolás és annak dokumentumai nem képezik részét a kereseti kérelmében érvényesített követelésnek. A becsatolt iratokból azonban felperes nem tudta bizonyítani az alperesi megrendelést és az alperes részére történő szállítást, így a felperes keresetét elutasította. A másodlagos kereset kapcsán a régi Ptk. 295. és 302. §-ai felhívása, valamint a korábbi tájékoztatása és a Pp. 141. §-a felhívása után kifejtette, felperes az árukat nem az alperesnek szállította le, hanem az Kft.-nek, aki az árut átvette, ezzel felperesi teljesítést az Kft. elfogadta, a jogviszony felperes és az Kft. közt jött létre. A jognyilatkozat pótlás feltétele lett volna, hogy a fél a létrejött szerződésből eredően vállaljon kötelezettséget az adott nyilatkozat megtételére, alperes azonban a felek közti megbízási keretszerződésben nem vállalt kötelezettséget adott nyilatkozat megtételére. A peres felek közti szerződés 8. pontja szerint alperes köteles a szállítótól az árut átvenni, annak ellenértékét esedékességkor megfizetni, azonban további jognyilatkozat adási kötelezettség nem terheli. Felperes nem alperes részére szállította le az árut, alperes annak átvételét nem tagadhatta meg, a felperesi szerződés szerinti teljesítést nem is fogadhatta el, az árut egy másik jogalany, az Kft. vette át, amellyel felperes szintén kötött képviselési megbízási keretszerződést. Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmet elutasította és a részegyezség figyelembevételével a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, elsődlegesen annak megváltoztatását kérte akként, hogy a keresetnek a bíróság adjon helyt. Másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság utasítását az új, jogszabályoknak megfelelő eljárás lefolytatására. Fellebbezése indokolásában előadta, alperes élelmiszer kiskereskedő volt, alapító tagja a felperesnek és főtulajdonosa az Kft.-nek. Utalva az 1999. október 13-i képviselési megbízási szerződésre, előadta, a perrel érintett, a kereseti kérelemben részletesen megjelölt áruszállítások mindegyike felperesi központi raktárából történő kiszállítás volt. Tekintettel arra, hogy alperes működtette társaságainak boltjait, előfordult, hogy saját nevében és számlára vásárolt árut valamelyik társaság boltjába, s az árut ott annak pecsétjével vették át. Így történt ez a jelen per tárgyát képező áruszállítások vonatkozásában is. Alperes rendelte meg a leszállított árut és ő rendelkezett akként, hogy a felperes a úti üzletbe szállítsa azokat. Alperes kérte azt is, hogy a számlák a nevére kerüljenek kiállításra. Az a körülmény nem releváns, hogy az Kft. vette át az árut,

tekintettel arra, hogy az valójában alperes eszközállományát növelte. A szállítólevelek alperes nevére lettek kiállítva, a felperes alperes részére a út üzletbe leszállította az árut, és annak lerakodása nélkül alperes azt átvette, majd ő rendelkezett akként, hogy azt az Kft. üzletébe szállítsák. Megismételte az összesen 21.789.191 forint tartozás felhalmozására, illetve a beszámításra vonatkozó előadását. Utalt a 3.G.40.101/2013/3. számú jegyzőkönyvre, abban alperes rögzítette „a bíróság a szakértő kirendelés és az egyéb bizonyítás elrendelése körében vegye figyelembe azt, hogy a 2005. január 28-át követő számlaértékek vizsgálata a részegyezségre tekintettel szükségtelen”. Ez azt jelenti, alperes elismerte, hogy a 2004. augusztus 13-tól 2007. december 31-ig terjedő időben a kiállított számlák tartalma a keresettel azonos, azok vizsgálata szükségtelen. Egyébként a számlák is bizonyítják a felperesi előadást, azokat tanúvallomással pótolni, helyettesíteni nem lehet, bizonyítják az ügyletek megtörténtét, alperes azok ellenértékét köteles megfizetni. Egyébként ha a számlák kapcsán alperes adólevonással vagy visszaigényléssel élt, azokat befogadta, lekönyvelte, ez esetben feltételezni kell, hogy a számlák valós teljesítésen alapulnak, melyeket alperes elfogadott és nem vitatott. Az áru értékesítés alperes részére történt, az ügylet megtörténtének igazolására a számla bír relevanciával. Utalt az 1995. évi CXVII. törvény 10. § (1) bekezdésére. Alperes szállítólevélre történő hivatkozása nem releváns, a felperesi számlák bizonyítják az alperes részéről történő árubeszerzést, s a bizonylaton szereplő ellenérték tartozásként történő elismerését. Ismételten hivatkozva a régi Ptk. 198. és 379. §-aira előadta, vitatja azon Pp. 3. § (3) bekezdése alapján közölt bírósági tájékoztatást is, hogy a szállítólevélen található pecséttel és aláírással szemben neki kellett volna bizonyítania, hogy az áru nem a szállítólevélen szereplő címre, hanem alperes vállalkozásába került kiszállításra. Ez azért nem szükséges, mert a kiállítási címek önmaguk alperesi vállalkozások voltak. Az idézett jogszabályhely, illetve a felek szerződése sem zárta ki, hogy a teljesítés helye változó legyen, mint ahogyan az is volt, ez korábban alperes számára sem jelentett problémát. A számlakiállítás nincs alakszerűségekhez kötve, a szállítólevélen foglaltak indifferensek. Alperes a másodlagos kereset körében nem tett eleget szerződéses kötelezettségeinek, nem fogadta el a felperes szerződésszerű teljesítését és nem írta alá a szállítóleveleket. Megismételte azon előadását, hogy kizárólag alperes irányába állt módjában számlákat kiállítani, kizárólag vele állt szerződéses jogviszonyban. A felek szerződése alapján az esetben is alperes a kötelezett, ha egy másik vállalkozása számára történt volna a kiszállítás. Ténykérdés, hogy - tekintettel alperesnek azKft.-ben fennálló 93 %-os befolyására is - az alperes kapcsolatban állt az Kft.-vel is. Megismételte, hogy elsődlegesen az ítélet megváltoztatását kéri, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében lényegileg az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, az elsőfokú bíróság a hosszabb idő óta folyó ügyben a bizonyítási eljárást maximális körültekintéssel folytatta le a körülményekhez és a rendelkezésre álló bizonyítékok köréhez képest, sor került tanúk meghallgatására, okirat benyújtására, hatóságok, felszámoló megkeresésére. A bizonyítékok nem támasztották alá felperes állításait, kereseti kérelmét, esetenként kifejezetten alperes állításait igazolták. Az elsőfokú bíróság gondos mérlegelés alapján helyes következtetésre jutott. A felperes helytelen álláspontja, hogy alperes, mint magánszemély és az Kft. jogilag egyazon személyként értékelendő. Utalt az okiratokon kívül tanúvallomására.

A Ptk. 198.§ (1) és 379.§-a felhívása után hivatkozott arra is, a felperes az Kft.-vel szerződéses viszonyban állt, minden bolt csak saját megrendelt áruját vehette és tudta átvenni, az Kft. a leszállított, a per tárgyát képező szállítókon szereplő árukat átvette, teljesítésre is az Kft. lett volna köteles és nem az alperes. A számlák alperes nevére történő kiállítása nem róható fel alperesnek. A felperes elmulasztotta az Kft. felszámolása során a követelését bejelenteni. Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.494/2012/4. számú végzésében írtaknak eleget tett.

Korábbi nyilatkozatai fenntartása mellett bejelentette a címváltozását. Kérte az elsőfokú ítélet

helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását.

A fellebbezés az alábbiakra tekintettel megalapozatlan:

Az elsőfokú bíróság a tényállást - széleskörű bizonyítás lefolytatása után - helyesen állapította meg és helyesek voltak levont jogi következtetései is, azokkal a Fővárosi Ítéltábla egyetértett.

A fellebbezésben felhozottakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, az Kft. és az Kft. elkülönült jogi személyek, alperes mint magánszemély a tartozásaikért nem felel. Felperes csupán állította, de nem bizonyította, hogy a perbeli áruk megrendelője az alperes volt és az alperes rendelkezése szerint kerültek azok az Kft.-hez. Téves volt azon fellebbezésben kifejtett felperesi álláspont, hogy az Kft. által átvett áruk alperes eszközállományát növelték volna. Tévesen értékelte felperes a fellebbezésében hivatkozott alperesi nyilatkozatot tartozáselismerésként. A 3.G.40.101/2013/3. számú jegyzőkönyvben részegyezség keretében alperes kötelezettséget vállalt arra, hogy 30 napon belül 608.713 forint tőkét és kamatait megfizeti, majd a szakértői bizonyítás körére vonatkozóan hangozott el alperes részéről, hogy a 2005. január 28-át követő számlaértékek vizsgálata szükségtelen. A per tárgyát a 2004. augusztus 5. és 2005. január 28. közötti időpontban történő szállítások képezték, az elsőfokú ítéletben rögzítettek szerint.

Az elsőfokú bíróság a 16.Gf.40.494/2012/4. számú végzésben írtaknak lényegében eleget tett, az általa mérlegeléssel megállapított tényállástól való eltérésre a Fővárosi Ítéltábla indokot nem látott.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 254.§ (3) bekezdése alapján - lényegében helyes indokaira figyelemmel helybenhagyta.

A Pp. 78.§-a és 239.§-a alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest alperes javára a fellebbezési perköltség megfizetésére, melyet a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) és (6) bekezdése alapján mérlegeléssel 300.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjban állapított meg.

Budapest, 2017. október 4. napján

Dr. Gál Judit s. k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár József s. k.
előadó bíró

Dr. Rutkai Éva s. k.
bíró

A kiadmány hitelélül:

Gesztesi Diana
bíróági ügyintéző